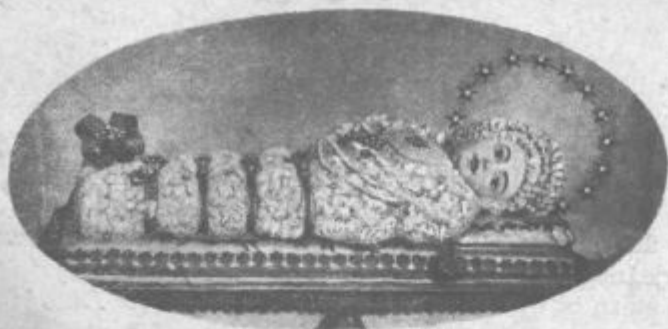

Marijikin ogravec

Izhaja vsak mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ograc. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Marijika

Marijika, si majčkena,
gda gledam ti telo ...
Nad angele si zvišena,
ceni te tak nebo.

V plenice si povita vsa,
Genot ne moreš se ...
Sam večni Bog počiva pa
Ti v srci, Detece.

Oči odprete maš v mene:
mi pravjo velko reč:
»Naj reši dober Bog tebe,
mi včino pač največ;
me stvoro brezi madeža,
brez greha poprijetnoga.«

Draga dečica!

Drügo leto prihaja k vam, lepi Marijikin Ograček. Lani smo ga posadili i prijao se je. Prijao pa raseo i zraseo. Letos de odnok skoro vekši, bo meo 16 strani. Cena njemi pa ostane ista, 4 Din na sküpní naslov. Keliko šol je v Slov. Krajini, keliko šolske dece, keliko dece, ki so izostali iz šol pa nikaj ne čtejo. Nikaj dobroga. Ne hranijo si düše. Starišje nešterni neso siromacije, nego skopačje. Drügo ne gledajo y deci svojoj, kak živinče, štero bi njim delalo i slüžilo. Za njihovo düšo pa se ne brigajo. Ne voščijo njim niti 4 Din letno. Vzeli bi pa, če bi njim dete štiri jezero prislüžilo, ka bi meli za piti, za kaditi. So takši starišje tüdi. Več je pa dobrih, ki iščejo dobro svojemi deteti. Ti njemi voščijo dobro za düšo. K tem dobrim starišom se jaz obračam i je prosim, naj naročijo svojoj deci to lepo i fal čtenje. Vüпам se, dá me poslühnejo.

Vi pa, draga dečica, prosite ajteka i mamika, ali svoj rod, naj vam te 4 Din dajo i si naročite vsi Marijikin Ograček. Letos bo ešče lepši kak je lani bio. Letos bo ešče bole gojio vaše düše kak je to lani delao.

Širitelje i širitelice, nesite ga okoli v vsako hišo, gde je deca i vsaki vam mora dati eden dinar, gda sprejme prvo številko.. Te dinare pošlite po čeki, šteroga vam starejši spunijo, na uredništvo Marijikinoga Ogračka v Črensovcе.

Pozdravlа vas vse z Marijikov

Klekl Jožef, vp. pleb.

vrednik M. Ogračka v Črensovcih, Slov. Krajina.

Oltarni prtovje

Od oltara ste že čteli, tüdi že znate, ka pomeni pa kakši je. Zdaj pa poslüšajte nekaj od oltarnih prtov.

Vsakši oltar, na šterom se slüži sv. meša, mora biti pokriti s tremi blagoslovenimi prti s platna. To se spodobi, ar oltar pomeni, kak že znate, Kristuša samoga. Oltarni prti pa majo tüdi poseben pomen. Značijo vernike — kotrige Kristušove.

Kda püšpek delijo sveti red subdiakoniat (to je prvo višišе posvečenje pred mešništvm), te med drüгим tüdi pravijo, da

je oltar v cerkvi Kristuš sam, prtovje pa so kotrige oltara — Kristuša, te kotrige pa pomenijo vernike, ki obdajajo Kristuša kak dragoceni plašč. — Vidite, prtovje na oltari pomenijo vernike. Kak so prtovje snežnobeli, tak morajo tudi duše vernikov biti bele, čiste. Kak so prtovje vsikdar na oltari, tak se tudi verniki morajo zbirati okoli oltara i biti pri sv. meši.

Oltarni prtovje pa značijo tudi prté, v šterih so Jezusa v grob položili.

Kakši pa so tej prtovje? Mesto treh sta lejko dva, samo spodanji mora biti dvojen. Gornji prt sega na dva kraja oltara vse dol do stopnic, na sprednjem kraji pa je lepo okrašeni i obšiti. Pod temi prti pa je tak zvani prt »krismale«, ki je z voskom prevlečeni prt i zgoranje prte čuva pred vlažnostjov. Prtovje so lepi kras oltara. Spominjajo nas na Kristušovo obleko i pomenijo vernike, kotrige Kristušove.

Zdaj znate, draga deca, ka so oltarni prtovje. Da si pa to bole zapomnite, pa prosite gospoda kateheta, naj vas pelajo v cerkev i vam tam razkažejo, kak je oltar napravljeni. Tak te meli velko spoštüvanje pred oltarom, kama Bog sam pride med svetov mešov.

Pridite k meni!

Dragi dečki i dekličke! Gotovo ste že čteli v zgodbaj sv. Pisma od dvanajstletnoga Jezusa, kak je šo z Marijov i Jožefom iz tihoga Nazareta v cerkev v delešnji Jeruzalem. Šo je z velikim veseljom v hišo svojega Oče! Radostno njemi je bilo srce, kda je stopo v boži hram. Znao je: kde je nebeski Oča, tam je tudi dom njegovoga Sina.

Mi, draga deca, tudi mamu Boga za svojega Očo, za najboušega i najlubeznivejšega očo. Naš Oča, ki je Bog sam, pa ma med nami svoje prebivališče. Prebiva sredi naših tihih vesnic, s sredini vsakše fare ma svojo hišo. Ta hiša je cerkev, kde noč i den skriti v tabernakli (to je v malož hišici na oltari) prebiva pod podobov beloga krüha.

V cerkvi je teda Jezus-Bog i čaka na vas, draga deca. Čaka vas i zove, da ga pridete obiskat. Kda je šče po zemli hodo, je naimre pravo: »Püstite male k meni, ar njih je nebesko kraljestvo.« Vidite, deca, kak ravno vas zove Jezus k sebi. Spu-

nite njemi to želo! Kak bo veseli, če ga obiščete, pokleknete pred njega i njemi odkrijete svoje srce (to je, ka njemi potožite svoje težkoče i zročite svoje želé).

V vsakoj farnoj cerkvi prebiva Bog v tabernakli. Deca, kda idete v šolo ali pa iz šole mimo cerkvi, zakaj pa ne bi malo stopili v cerkev? Samo stopite notri za kratek hip! Prosite Jezuš i Marijo pomoči, ka se bote lahko včili, da bote doma starše bogali i prosite Boga za odpuščenje, če ste ga razžalili!

Če pa nemate cerkvi v bližini, pa ite bar vsako nedelo i svetek k Jezuš. Če samo morete, ite k svetoj meši. Če te pogosto hodili v cerkev, se vam bo prilubila i v njej lepoti te vidli podobo nebeske lepote.

Draga deca! Bodite Jezuš na veselje, radi ga mejte i pogosto se ž njim pogučavajte v cerkvi. Jezuš vas bo vsikdar bole lübo. Vaše življenje de tak vodo, ka ednok pridete k njemi v sveta nebesa, gde se bote na veke veselili.

Pokopič

Da alkohol ne davle moči i zdravja, sami vidite. Ravno nasprotno, alkohol zdravje rüši. Ali ste že čüli, draga dečica, reči: »Premalo je pio, zato je vmro«? To bi bilo naravnost smešno. Niti ednoga nega, šteri bi vmro zato, ka je ne pio vina. Ali ste pa čüli, da je što vmro zato, kaj je preveč pio? To pa ja. Cela vrsta je takših. Zato, draga dečica, varimo se alkohola i se ga bojmo.

Če vživemo alkohol, se nam razširi želodec, jetra odebelijo i zato ne mrejo opravlati svojega opravila. Tavno tak se razširi tüdi srce, obisti i žile i tüdi te ne mrejo opravlati svojega dela.

Tüdi živci se pokvarijo. Zato se pijancom trosijo roke i se njim noge zaplečejo. Največ jih zbeteža na pameti, ar preveč pijejo te nesrečni alkohol. Posledica pijanstva je pa tüdi ta, da so deca pijancov jako slaba, bodisi telovno, bodisi düševno i zato rano vmirajo. Pravili smo, da alkohol polagoma izpodkopava zdravje. Kelko se jih pa pobije, povozi, vtopi, zmrzne, zadüši, zgori ali pa obleži na mesti — pa vse zavolo pijanosti.

Zato, draga dečica, varimo se toga pokopiča i njemi napovejmo vojsko do zadnje kaple. To pa učinimo na te način, da ne bomo uživali alkohola.

Najlepša pesem

Šou sam v temen log. Skrivnostna tišina vse naokoli. Boži mir je plavao nad zemlov. Pa naednok je zapihao vetrič. Drevje se je začelo gibati. Trosili so se jagnjedje, zibali so se bori, trepetale so smreke. Šumelo je po celom logi: zdaj potihlo, naednok močno, kak da bi prosilo i kak da bi se drevje zahvalivalo. To je bila pesem jagnjeda, bora, jaliča. Bila je zahvala Stvoriteli. Lepa je bila ta pesem.

Šo sam na njive. Vsenaokoli je bilo lepo i svetlo. Mir je bio razprostreti na zemli. Pa naednok se je zdigno škrjanček. Visiko v zrak je zleto i začno spevati mile popevčice. To je bila hvalna pesem Vsemogočnomi. Lepa je bila ta pesem.

Šo sam h kapelici. V skritom kotički pod bregom je stala. Košnata lipa jo je senčila. Pred kapelicev je klečao mali deček s sküper sklenjenimi rokami i gledao je presveti obraz Marijikin. Nedužnost njemi je sijala z oči i v sreči njemi je žareo obraz. Njegova molitev je bila tiha pesem sreće i hvale Marijikinom deteti Jezušeki. Najlepša je bila ta pesem.

Prijetna je Bogi pesem narave, lüba Njemi je zahvala stvar, najbole pa ga razveseli molitev nedužnoga deteta. —c.

Zvezdice

Trpljenje, velka boža zaveznica

Neki slaven umetnik je v jednoj cerkvi preci visoko malao. Da bi jemi bilo mogoče krej stopiti in odzdeleč pa tiüdi od već krajov gledati svoj kejp, so jemi napravili eden šörek pod. Že već tjednov je preteklo, gda je kumaj kumaj končao malati Marijino Oznanenje. Kejp je bio nekaj zvünredno fajnoga. — Umetnik, prle kak bi zavsema odkrio svojo risbo, pozove vküp svoje vučence, je žene gori i jim začne razlagati to, ka je po telši težavaj dokončao. Celo zameknjeni so poslušali njegove

reči, pune svete gorečnosti i lübezni do Marije. Razlagao je — gda samo naednok opazi edno malo falingo na Marijinom obrazi. Stavi razlaganje, se zamisli — za tem pa hitro par korakov nazaj stopi, skoro na rob poda. Mislo si je, ka zna biti odzdaleč se ne bi tista falinga vidila.

Šče malo je falilo, pa bi njemi falio pod pot petami i on bi doli spadno in bi se zagotovo bujo. Vučeniki so vidili, ka je stopao proti prepadi; bi ga opotili, a da so vidili, ka je vučiteo bio ves vtoplen v svoj umetniški kep i ka zato nikše reči nebi čüo. Sila je bila, šteli so rešiti na vsaki način svojega vučitelja, da pa kak? Naednok pride ednomi na pamet pravi, edini način. Zgrabi za čopič, ga namoči v farbo i zamaže celi Marijin obraz. Malar je zrjülo kak nema zver i se zagnao proti oskruniteli svetoga kepa, da ga zadavi. Stišnjeni v vučitelovih rokaj njemi odgovori vučenec ves veseli:

»Gospod vučiteo, jaz sam vam rešo življenje!«

Za tem njemi pa pokazao, kak deleč je že prišeo, ka če bi šče eden korak nazaj stopo, bi zgübleni bio. Slikar se je zasmejavao i z zahvalnostjov obino svojega rešitelja.

Dosta jih poznam, šteri zdaj hvalijo nešterne nesreče, ki so njim negda tak jako proti bile. Te so šteli kričati: »Moj Bog, zakaj me s takšimi nesrečami obiščeš, zakaj ta smrt mojega sorodnika? Zakaj sam tak slabo izpite izdelao?« itd. Srečni oni, ar so se znali vdati v božo volo! Zdaj spoznajo, na kak velki hasek so njim bili tisti dogodki, posebno za rešenje njihovih dūše.

Borsi v »Colloqui« se zahvalüje Bogi za tri velike nesreče i pravi:

»Trplenje, o moj Bog, je velka zveza s Tebov!«

Zaistino, kelko grešnikov stopi po poti kakše velke nesreče na pravo pot — i kelko se ohrani pravičnih samo zavolo gostoga trpljenja!

Božji mir

Bledi mesec plava,
zvezd nebroj brli,
sneg pa poletava,
tiho zemlja spi.

Radost in zvonjenje
trka nam na duri,
blaženo drhtenje
polni nas v tej uri.

Gore, vse pokrite
z belim prtom, spe,
in vasi, ovite
v temo, koprne.

Bog prihaja večni
v polni svoji slavi,
mir prinaša srečni,
mir edino pravi.

Pridi, božji mir,
v duše zlij se nam,
pridi, sreče vir,
Bog naš, Jezus sam!

Znamenit novoletni dan

Janko in Stanka sta se na Novega leta dan lepo oblekla in sta obhodila vse sosede in znance po vasi. »Srečno novo leto!« sta želela. Povsod sta kaj dobila. Najmanj en dinar. Bila je tudi hiša, kjer sta dobila kar kovača, kakor pri stricu in pri stari mami. Okoli poldneva sta prišla domov in veselo preštela nabrani denar. »52 dinarjev!« je veselo vzkliknila Stanka in ploskala z rokami. »Ej, škoda! Premalo!« je vzdihnil otožno Janko. »Šestdeset dinarjev je treba poslati stričku Matičku za krst pogančka. Nama pa manjka še osem dinarjev. Kaj naj storiva?« — »Veš kaj, Janko? Pojdiva še k drugim, ki niso naši sorodniki, novo leto voščit. Bova povedala, za kaj zbirava, pa bova dobila. Kar pojdiva!« je prigovarjala Stanka.

Pogumno sta se podala k tujim družinam in vstopila. »Voščiva srečno novo leto! Prosiva en dinarček za Jezuščka v jaselcah za odkup pogančka.« Bile so hiše, kjer nista dobila prav nič. Še celo ozmerjali in ošteli so ju. Bile so pa tudi hiše, kjer sta dobila darček. Težko, pa vendar se jima je posrečilo, da sta nabrala še osem dinarčkov in sta imela skupaj 60 dinarjev. Bila sta na večer vsa trudna, pa vendar zadovoljna in oči so se jima iskrale od veselja. »To je bil pa zares srečen najin novoletni dan, ko sva začela z dobrim delom«, je rekla Stanka. »Pa tudi srečen novoletni dan za tistega pogančka, ki ga bova z nabranim denarjem odkupila«, odgovori Janko. »In za Jezuščka je tudi vesel in srečen ta novoletni dan«, pravi Stanka. »Gotovo naju je bil vesel danes. Pojdiva k jasecam in želiva še njemu srečno novo leto! Kaj mu naj želiva? Srečno novo leto, ljubi Jezušček! Naj ti prinese to leto prav mnogo novokrščenih poganskih otrok!«

Čuj nas, Marija!

Kak sonce žari	Kak lilija bela
nam svetlost pošila,	na polji cvete,
tak svetiš se Ti,	tak zemla ne mela
Devica premila.	pač lepše od Te.

Kak zvezdno nebo	Sunce bod' nam jasno,
ponoči nam sija:	zvezda svetla bodi,
zvezd venec glavo	lilijo nam krasno,
Ti venča, Marija.	đušo, k Bogi vodi.

Pišemo si

Lübi stric! Jaz Micika jih pozdravljam tak kak je angeo Marijo pozdravo. Zdaj sem že velika ino hodim v šolo. Obiskavam prvi razred i sedim vu prvoj klopi. Včim se pridno i znam že pisati. Zato vam pišem. Pri nas smo vsi zdravi. Vüпам, da ste zdravi tüdi vi. Imam Marijikin Ograček i ga jako lübig. Ata i mama pa majo Novine i Marijin List. Zbogom, lübi stric do odgovora. — Gumilar Micika, Vidonci hš. 2. — Draga Micika! Ti si pa jako vrla. Tak mala pa tak lepo znaš že pisati. Le lübi Marijikin Ograček i lepe njegove rožice, Marijikine čednosti. Dam prav iz srca pozdraviti tüdi tvojega ateka i mamiko, šteriva vsigdar lepo bogaj i njima bodi na veselje. - Stric.

Dragi nam stric! Pisala sem vam edno pismo, pa nesam dobila odgovora. Ste je dobili? V Beltincih sem zvedila, da ste mi poslali nagrado. A tista oseba, šteroj se je izročila, ne mi jo je dala. Preveč mi je žao, ka teliko morete biti kvarni. Marijikinoga Ogračeka tečas ne denem doli, dokeč celoga ne prečtem. Želem vam, dragi stric, da bi vam Marijika podelila zdravje, ka bi nam toliko lepoga pisali v novom leti, kak ste v starom. Še ednok vas lepo pozdravim i čakam odgovora. — Ülen Anica, Lipovci. — Draga Anica! Pridi sama ednok k meni, pa nekaj že dobiš. Več nikomi ne zavüпам. Bog plačaj na dobrom želenji. Moli za mene. Pismo i vganke dobo, a kesno je vse prišlo. Drügoč se bole popašči. Pozdravla te — Stric.

Sem vesela vganke, ali to ne vem, če sem jih pravilno rešila. Nesam rezala niednih jedi, ka bi se vrezala liki špičila sem si

klabajs, pa se mi ponesrečilo. Želem vam vesele božične svetke in srečno novo leto! Najlepše Vas pozdravlja — Korošec Gizela, Šulinci. — Draga Gizika! Hvala na lepem želenji. Veseli me, ka nesi pri jeli dobila rano, nego pri deli. Samo ka pri deli tudi pazi! Gda kaj špičiš, gledaj, ka delaš. Obečano svetinjico dobiš po priliki. Pozdravlja te — Stric.

Dragi moj ljubleni stric! Jaz sem hvala Bogi tri vganke rešo, samo ka knige ne dobim, ar je moj atres Renkovci, ne pa Rankovci. Pozdravljam vas i vam naznanjam, ka se moje žele ne morejo spuniti. Rad bi postao duhovnik, pa nega nikoga, ki bi plačao za mene. Zato je moje srce žalostno. Veseli i tolaži me samo Marijikin Ograček, ki vsigdar prinaša nove reči, čeravno se s tem pomnožijo moje suzé. — Litrop Jožef, Renkovci. — Dragi Joško! Ti si rešiteo vgakn i ti dobiš obečano knigo, pridi po njo sam. K Deteti Marijiki moli vsaki den i jo prosí, naj ti podeli miloščo pozvanja v duhovniški stan. Če te Bog zove, te Marija po svojem svetom detinstvi tudi spravi pred Jezušov oltar. Moli tudi vsaki den bar edno Zdravo Marijo za Mater Cerkev i njene duhovnike na čast sv. Družini. — Stric.

Molijo bratci

Božični večer,
skrivnostn mer —
Pri topli peči
tak hrepeneči
naj pride Dete
skoraj v posete,
molijo bratci...
Luč še ne svetí,
ti pa zavzeti
gledajo malo
Detece zalo
v gloriji zlati —
luč prižge mati.

Šolski vrtec v Dolnji Lendavi. Vodi ga sestra Maristella Gibičar. Mali so vneti naročniki M. ograečka; 49 jih ga ma.

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest. — Spisal Jon Svensson S. J.

1. Čarodejna flavta.

V času, ko sem v svojem enajstem letu še živel v domovini v ljubkem mestecu Akureyri, ob krasnem zalivu Eyafjörður na severnem Islandskem, nas pride nekega dne obiskat mož, ki smo mu rekli Arngrím. Bil nam je nekoliko v sorodu, zato smo ga tudi z veseljem sprejeli.

To še ne bi bilo nič posebnega, ko ne bi bilo imelo posledic, ki so odločale za vse moje prihodnje življenje.

Ko se malo pokrepča, vpraša Arngrím, ali naj nam ne bi malo zasviraj flavto.

»O, dajte«, odvrnemo mu vsi ko iz enega grla.

Silno sem bil radoveden; doslej namreč še nisem videl takega svirála. Arngrím izvleče ličen hranilnik, ga položi dostojanstveno na kolena in ga odpre. In prikaže se krasna črna gladka flavta. Bila je še na več delov in treba jo je bilo šele zložiti. Ko jo sestavi, nastavi čudno stvarico na ustne in prične svirati.

Bil sem kar očaran. Mili glasovi so me kar prevzeli. Kaj tako lepega dotlej še nisem slišal.

Arngrim je pa tudi vzorno sviral.

Sviranje je bila njegova strast in pravil je, da nikdar ne gre na pot, ne da bi vzel s seboj flavte.

Preden je kaj zaigral, je vselej razložil, kaj pomeni.

Tako smo slišali najrazličnejše melodije, nemške, danske, francoske in angleške. Nekatere so mi tako ugajale, da sem si jih za vedno zapomnil.

Vedno bolj sem bil navdušen za te lepe mehke glasove.

Saj je to bila prva glazbena zabava v mojem življenju.

Ko so zvečer že vsi šli počivat, se tiho splazim v sobo našega gosta in ga poprosim, naj me nauči igrati.

Arngrim se zelo začudi moji mladostni navdušenosti, prime me za roke in reče:

»Moj mali prijatelj, tega ne bi bil pričakoval; a žal mi je mogoče ostati tu le to noč. Zato bo čas najbrž prekratek, da bi te navadil.«

»O, saj se bom potrudil, nauči me vsaj glavnih reči še nocoj.«

»Zdaj? Nocoj, ko so šli že počivat? Misliš, da smeva?«

»O pač, smeva. Saj lahko svirava čisto lahno.«

Arngrim se je začudil moji gorečnosti. Nazadnje se je vendar udal in mi je pokazal, kako naj začnem.

Ostal sem pozno v noč pri njem in sem se neprestano vadil. Za zdaj, sem si mislil, že dovolj znam, do konca se navadim že sam.

Nato začnem: »Zdi se mi, da je sviranje najlepše, kar sem kdaj slišal.«

»Res je, moj mali. Skrivnostno čarobni so ti glasovi, še živali se jim ne morejo ustavljati. Kače in podgane, celo ribe v morju lahko z njimi očaramo. Praviijo, da je v nekem nemškem mestu nekdo tako lepo sviral podganam, da so od vseh strani prihitele in šle za njim.«

Zavzet nad tem, vprašam: »Pa se li res daje ribe v morju, kakor praviš, privabiti s sviranjem?«

»Gotovo, moj dragi!«

»O, potem mi povej, kako se to naredi!«

»Veslati je treba na morje na samotni kraj, tam mirno obstati in nato igrati, najbolje z zategnjenimi, pretresujočimi glasovi. Če dolgo vztrajaš, privabiš ribe na površje, polagoma priplavajo od vseh strani in gredo za čolnom, kamorkoli plove.«

»Ali res? Kaj misliš, ali jih bom tudi jaz lahko privabil?«

»Tudi ti, če le zadeneš prave glasove.«

Ker je bilo že pozno, sem moral iti v posteljo. Sanjal se samo o flavti in sviranju.

Podgan in kač na Islandskem ni, a je zato rib dovolj. Morje okoli in okoli in zajedó so jih polne.

Trdno sem bil odločen: flavto moram imeti, potem bom vabil ribe.

Komaj je bil Arngrim drug dan iz hiše, že stopim v sobo k očetu. Sedel je pri pisalniku. Takoj mu povem svojo prošnjo: »Oče, tako rad bi sviral; prosim, dajte mi novcev, da si kupim flavto, kakor je Arngrimova.«

Debelo me je pogledal, odložil pero, se zavrtel na stolu in dejal: »Tako, flavto bi rad kupil? Pa ali ne veš, da je draga? Mislim, da bo najbolje, da malo počakava. Pozneje se še pogovoriva.«

»Oh, potem si pa kupim rajši cenejšo. Tako rad bi se vadil sviranja!«
Smehljajoč se, odvrne oče: »No, otrok moj, če si je res tako želiš, greš lahko v mesto in kupiš majhno pločevinasto flavto. Le povej, naj jo zapišejo na moje ime.«

Zahvalim se in pohitim v mesto. Čez četrto ure sem že imel lično flavtico iz pločevine. — Vsak dan sem se vadil v sviranju z veliko vnemo. Kmalu sem znal vse znane mi napeve. Posebno sem se trudil naučiti se zategnjenih, pretresujočih glasov.

Ko bi bil takrat slutil, koliko trpljenja bo ta »čarodejna flavta« prinesla v nekaj dneh meni in mojemu mlajšemu bratcu, bi jo bil na mestu vrgel v ogenj. A slutil nisem ničesar in sem šel veselo in brezskrbno v nevarnost, ki me je čakala...

2. V pristanišču.

Še eno težkočo sem moral premagati. Dobiti sem moral dovoljenje, da poveslam ven v veliko zajed. (Zajedi ali fjordi so ozke, dolge, globoke zareze morja v breg, zlasti v severozapadnih evropskih deželah.)

Da ne bom sam, poiščem najprej mlajšega brata Armana in mu rečem: »Ej, Mani (tako smo mu rekli doma, mene pa so imenovali Noni), ali bi hotel iti jutri z menoj malo veslarit po zajedi?«

»Prav rad. Pa kaj boš tam?«

»Nekaj čisto posebnega. Ribam bom sviral na flavto.«

»Kako? Ribam boš sviral na flavto?«

»O, pač, in videl boš nekaj novega. Ribice bom k sebi privabil. Pa ne smeš tega nikomur praviti, drugače nama mama ne dovolijo.«

Mani oblubi. Nato sem šel k materi in jo poprosil, naj mi dovoli, da jutri poveslava ven ribarit. Mati so mi dovolili, pa kakor navadno le, če bo lepo vreme in če ne odveslava predaleč od brega. Ta pogoj mi ni bil prav ljub, saj sem hotel veslati vprav dalje kakor navadno. Vendar tega nisem pokazal, sem se zahvalil in šel.

To je bila napaka, ki se je kmalu maščevala.

Drugi dan je bilo vreme krasno, sončno in čisto brez vetra. Nebo je bilo modro in zrak poln vonja neštetič divje rastočih cvetk. Kako gva bila vesela! Saj si boljšega vremena nisva mogla želeči.

Že zarana sve se pripravila. Potisnila sva v vodo svoj rdeče in zeleno pobarvani čoln. Jaz sem vzel s seboj svoje ribarske priprave, dolgo vrstico namreč, ki je bila na njenem koncu privezana plavajoča svinčena riba. Izmed čeljusti sta ji visela dva trnka. Vsakemu sem za vabo pritrdil rdečo cunjico, ki jo ribe radi popadejo.

Hotel sem vprav bratcu pomagati v čoln, ko pride stara žena; imenovala se je Tordis in je bila vdova. Navadno so ji rekli stara Vala. To ime so imele pri Normanah v poganskih časih vedeževalke. Tordis pa ni bila vedeževalka, temveč je bila dobra, pobožna starka.

»Kam pa, otroka?« naju je povprašala.

»V zajed pojdeva ribarit.«

Tordis zagleda flavto, ki mi je gledala iz žepa.

»Ali boš tam tudi sviral na flavto?«

Nekoliko sem bil v zadregi. »Bom, tako mimogrede.«

Tordis me ostro pogleda in reče: »Ne vem, kako je to, zelo sem v skrbeh radi vaju; pa upam«, dostavi počasi, »da vaju bo Bog čuval z mogočno roko.«

Pri teh besedah mi je postalo nekako čudno pri srcu. Po kratkem molku nadaljuje starka: »Čuj, Mani, ali ne bi rajši opustila te namere?«
»Zakaj pa?« vprašam jaz.

Kažoč na mojega bratca, odvrne: »Utegne se vama kaj zgoditi, je nevarno za majhna dečka, da bi veslala sama daleč ven po zjedi.«

»Nekoliko sem pomislil in sem že hotel odnehati. Tedaj zakliče Mani:

»No, ali ne pojdeva?«

»Da«, odvrnem nehote, »takoj odveslava.«

Poskušil sem premagati bojazen in sem rekel Tordi:

»Ne bi rada opustila, kar sva sklenila. Že dolgo sva se veselila na to in starši so nama dovolili.«

»No, v božjem imenu«, pravi starka, »pa vsaj mimo rtiča Oddeyri ne veslajta, ostanita med ladjami v pristanu; tu je dovolj prostora, da se zabavata.

»Da, bova že pridna.«

Pomagal sem Maniju v čoln, skočil vanj še sam in odrinila sva od brega.

Maniju je srce igralo od veselja, ko je čoln drčal čez lesketajočo se vodo.

»Kako lepo, kako lepo!« je vzklikal in ploskal z rokama.

Še nekajkrat sem se uprl z veslom ob peščeno dno in kmalu sva bila na globokem.

Ker je bil Mani še premajhen, da bi veslal, mu dem: »Čuj, Mani, ti si vrl dečko. Danes boš krmar.«

To mu je bilo všeč. Takoj zavzame svoje mesto. Jaz pa sedem na klop, poprimem za vesli in že sva drčala v hitri vožnji čez srebrnojasno vodo, na kateri so sončni žarki odsevali ko zlato.

V velikem pristanišču so bile zasidrane tuje ladje in se kopale v morju, ki je bilo tam temnomodro, in v svetlem, gorkem sončnem soju.

»Noni«, me vpraša bratec, »ali ne bi šla naprej do ladij, da si jih ogledava.«

»Da, Mani, le pojdiva; saj časa imava dovolj. Le naravnaj tja.«

Bilo je kakih dvajset ladij zunaj v pristanišču, skoro vse so bile danske trgovske ladje iz Kopenhagna; tudi neka norveška ladja za lov na kite je bila tam in neka angleška zabavna jahta (lahka ladja z enim jaborom). Njen lastnik, bogat lord, je bil prav takrat na izletu v notranjosti otoka.

Največja in najlepša od vseh pa je bila »La Pandore«, francoska vojna ladja, ki je bila najdalje proti severu. Bila je že več dni tam in se je pripravljala, da se kmalu zopet vrne na Francosko.

Neprestano so hiteh čolni od ladij do brega in zopet nazaj. Videla sva torej lahko mnogo zanimivega.

Jaz sem veslal na vso moč, Mani pa je s krmilom ravnal najin čoln proti danskim ladjam, ki so bile najbliže.

Najprej prideva do enojamborne ladje »Rachel« iz Kopenhagna; bila je zelo lična. Veslava okoli nje in pozdraviva malega mornarskega vajenca, ki sva ga poznala. Prijazno nama odzdravi in nama vošči veliko zabave pri veslanju.

Ko nato prideva do okusno izdelane ladje »Hertha«, nama zakličejo danski mornarji s krova:

»Kam pa vidva?«

»Malo veslariva za zabavo«, odvrnem jaz.

»Pridita k nam gor«, zakliče eden izmed njih.

»Hvala! Na krov ne smeva.«

»Kdo vama je prepovedal?«

»Mati.«

»Zakaj pa?«

»Ne vem; boje se menda, da se nama kaj pripeti.«

»Česa jih je pa tako strah?«

»Nekoč je šel deček na tujo ladjo. Ladja pa je z njim odplula in nikdar več ni bilo slišati o njem.«

»Seveda, to je pa že bilo hudo; pa počakajte malo, takoj se vrnem.«

Zginil je v ladjo. Iz previdnosti nekoliko odrineva od ladje. »Kdo ve, kaj nama hoče«, si mislim. — Pa kmalu se zopet prikaže in nama vrže v čoln dve veliki pomaranči.

»Dobre so za žejo«, nama zakliče.

Srčno ga zahvalim in Mani mu pošlje še poljubček z roko.

Nato veslava naprej in prideva k angleški jahti. Kar odsevala je od samih zlatih okraskov celo na zunanji strani. Priveslava čisto zraven in jo opazujeva natančno.

Ko se počasi pomikava okoli lepe ladje, se pokaže iznad ograje na krovu nekaj angleških obrazov. Imeli so rdeče čepice in bili so prav smešni.

Prikimajo nama in nama nekaj zakličejo, a razumela sva samo »Good bos.« — »All right!« odzdraviva midva. — To je bilo vse, kar sva znala angleškega. Angleži se nama smejejo in zakličejo še enkrat: »Good boys!« — »All right!« odgovoriva zopet in odveslava naprej.

Drugo za drugo sva si ogledala vse tuje ladje in sva doživela marsikaj zanimivega.

Končno priveslava do najlepše, do francoske bojne ladje »La Pandore«. Tu sva ostala dolgo in sva jo zelo občudovala.

Tudi tukaj so naju mornarji prijazno pozdravili. Videla sva celo živahne dečke z ogorelimi obrazi in ko oglje črnimi lasmi. Gledali so naju prav tako radovedno kakor midva nje. Bili so to mali kadeti, ki bodo pozneje, kakor se je reklo, za častnice v francoski mornarici.

Midva jim prikimava in odgovore nama francoski.

Na žalost še besedice nisva razumela.

»Ali naj jim kaj zakličeva?« vpraša bratec.

»Ko pa ne znava francoskega.«

»Saj lahko zakličeš »Napoleon!«, odvrne mali prebrisanec, »to naju že razumejo.«

»Ali naj, Mani?«

»Le, le! Sem radoveden, kaj nama odgovore.«

Zakličem torej prav glasno: »Napoleon!«

To jim je bilo v silno veselje. Vedno več pomorščakov in dečkov je prihajalo. Naslanjali so se čez krov in gledali s smejočim se, obrazom dol na naju dva mala Islandca. Mani kar cvetoč v zdravju, z rdečeličnim, okroglim otroškim obrazom in bledikasti, večji brat njegov, oba s svetlimi islandskimi lasmi, to sta bila dva redka primera za temne Francoze.

»Mani«, povzamem jaz, »najbolje bo, če odveslava, preveč vzbujava pozornost.«

»Meni se tudi zdi«, odvrne Mani.

Prikimava v slovo in hočeva vprav veslati mimo lepih stopnic, ki so držale na krov. Kar pride neka francoska ladjica na paro od brega sem, hoteč se prav tam ustaviti, kjer je bil najin čolnič.

Midva se skušava hitro odmakniti in odveslati; toda na klic s krova seže nekdo z ladjice z dolgim kaveljnom do naju, popade z njim najin čoln in ga potegne k sebi.

Mani in jaz se skušava oprostiti in tako nastane nekaj boj v veliko zabavo gledavcev, ki so bili zgoraj. Seveda midva kmalu podleževa. Krepke roke naju s silo dvignejo iz čolna in naju postavijo spodaj na stopnico.

Tukaj nekaj časa postojiva. Ko tako stojiva, ne vedoč, kaj prav za prav to pomeni, rečem Maniju: »Zdaj sva prava ujetnika Francozov.«

»Vendar je to čudno«, odvrne on, »da naju s tako silo popadejo, ker so drugače vendar tako živahni in prijazni.«

»Da, res, in mislim, da se z nama samo šalijo; bati se nama gotovo ni treba.«

Tedaj pride z brzimi koraki k nama častnik, naju prime prijazno za roke in naju povede gor. Nisva se upirala, ker sva kmalu videla, da nama nič nočejo. Na krovu so naju sprejeli z vso vljudnostjo. Povsod sva videla samo prijazne obraze in sva podala roko vsem na levo in desno.

Častnik naju vede daleč tja čez obširni krov mimo strumno stoječih straž, ki so hodile gor pa dol z iztegnjenimi svetlimi sabljami.

Sledeč častniku greva po stopnicah navzdol in prideva pred vrata iz najboljše mahagonovine. Držala so v krasen majhen salon. Vse je bilo nenavadno lično in čedno.

Častnik nama veli sesti za mizo, ki je bila v sredi salona, nama pri-
nese iz omare v steni veliko, lepo knjigo s podobami in jo postavi pred naju.

(Dalje prihodnjič.)

POŠTA

Vsem. Dragi mali šereg! Preveč dosta božnjakov je na sveti, ki tajijo dobroga Boga, ga žalijo, ne molijo i ki diše ščejo od njega odtrgati. Ti dragi mali šereg Marijikin pa ne dopusti toga. Zato se zberi v več jezerno vojsko pri Marijikinom Ogračeki, čti i širi ga!

Mlada misijonarja

Miriam

Na Slovenskem, v nekem gradu
še nedavno je živela
vdova. Ljubka dva otroka
prav nedolžna je imela.
Lojzek štel je sedem let,

Rika morda kakih pet.
Mati jih je vzgojevala
vzorno, in navduševala
mladi senci za misijone.

(Dalje prih.)

Izpolnilna vganka

O . . . i r . . e, o . . . i s . . e,
Z . . . r . j b . . . o . . k . s . l . e !

Z . s . . n . e j . z . g . . e z . š . o .
Z . . r . . l m . . k j . h . . b i . d . l
O d . b . t . . i s . . e n . š . o
U . . h . , m . r , z . s . . j . b . l !

Izpolni pike pa dobiš v prvi zlati svet, ki je zlasti v sedanjih časih potreben, da si ga osvojiš. V drugi vganki pa dobiš lepo pesem.

Šest izrebanih rešiteljev dobi za nagrado misijonski kalendarček za mladino.